

ΑΔΕΛΦΑΙ RODHAIN

γαλοπρεπή οὐρανὸν κῆποις τηθέννου μαγικῆς, συρούσης ὀπισθὲν τῆς σιγῆς ψυχῶν αἰχμαλώτων εἰς τὴν δύναμιν τῆς, καὶ δούλων εἰς τὸ μεγαλειὸν τῆς !..

Ἀπέναντι λωρίδες πλατεῖαι σκορπισμένων μενεξέδων, καὶ ρόδων καὶ κρίνων, συνέδεον καὶ ἀνεμίγνυν τὰς ὄψεις τῶν εἰς ἀρμονικωτάτους συνδυασμούς.

Ἐδίδον τὸ σημεῖον τῆς γαλήνης εἰς τὴν τρικυμίαν ἐκείνην τῶν οὐρανῶν.

Κατόπιν ἤρχισαν πλησιάζοντα ὅλα τὰ χρώματα, τῆς τρικυμίας καὶ τῆς γαλήνης τὰ χρώματα...

Ἐπλησίασαν πολὺ καὶ ἤρχισαν ἐνούμενα.

Ἐχόρευον τότε τὸν χορὸν τῆς Ἀγάπης, ὅστις ἀκολουθεῖ πάντοτε κατόπιν ἐριδος καὶ διχονοίας.

Ἠνώθησαν πλέον ἐντελῶς.

Καὶ ἔβλεπε τότε ὁ ὀφθαλμὸς μίαν σύγχυσιν ὅχι μόνον περιέργον, ἀλλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστον ἀκόμη.

Ὅλα τὰ πνεύματα τῶν χρωμάτων ἠνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν τὸν κόσμον τῶν.

Κόσμος ὅμως ψυχορραγῶν.

Διότι εὐθύς μόλις συνετέθη, ἤρχισε θαμβούμενος καὶ διακλύόμενος, μέχρις ὅτου ἐγάθησαν ἐντελῶς καὶ αἱ τελευταῖαι τοῦ ἀσθενεῖς ἀποχρώσεις εἰς τῆς δύσεως τὰ ἡρεμούντα πέρατα.

Κάτωθεν ἡ θάλασσα ἐλάμβανε τὴν τελευταίαν ἐκφρασίν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ ἐβυθίζετο εἰς τὰ σκότη...

Καὶ ὅμως δὲν εἶπον τίποτε.

Ὡ, διατὶ ὅταν ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται τόσο πολὺ, καὶ τὸ πνεῦμα ἐννοεῖ τόσο βαθειά, διατὶ νὰ μὴ γίνεταί μία μεταμόρφωσις εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔστω καὶ στιγμιαία, ὅπως ἀρκέση τοῦλάχιστον διὰ νὰ περιγράψῃ τῆς μεγάλης ἐκείνης στιγμῆς τὰς ἐξαιρετικὰς ἐντυπώσεις ;

Δὲν εἶνε ἀδικία αὕτη τὴν ὑποίαν κάμνει ὁ Θεὸς δίδων εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀφ' ἐνὸς τὴν δύναμιν τῆς αἰσθήσεως, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐξωτερικεύσεως τῶν ἐν αὐτῷ αἰσθημάτων καὶ ἀντιλήψεων ;

Ἄλλ' ἄς εἶμαι εὐχαριστημένη.

Εἰς ἐποχὴν ὅπου ὁ ἄνθρωπος πράττων κακὸν εὐχαριστεῖται, ἄς μὴ δυσαρεστοῦμαι ἐγὼ ἥτις δύναμαι νὰ παρουσιάσω τοῦλάχιστον μίαν, ἔστω καὶ ἀτελῆ, εἰκόνα ἀπὸ τὰς ωραίας ἐκείνας ποῦ φυλλάτω μὲ τόσην στοργὴν εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ στήθους μου, — καὶ δὴ εἰς ἡμέραν ὅπου καμμία εἰκὼν δὲν δύναται νὰ στολίσῃ τὸν ἀνέκφορστον τοῦ Φθινοπώρου ὀρίζοντα.

Σήμερον καὶ τὸ φθινόπωρον ἐξεφυλίσθη !..

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

